

dvomi, nemara, da si ni mogel prav razložiti, zakaj se je tuji ženski tako mudilo in je tako bežala z denarjem.

Sedel je na klop in žalostno se mu je povescila glavica. Tako sedečega sta ga dobila oče in mati, ko sta se vrnila na večer.

»Kaj tako sediš in buliš predse?« ga vpraša mati, skrbna, da ne bi bil kaj bolan. Toda Martinek ji ni odgovoril, ampak se je obrnil takoj na očeta. »Oče, ali veste kdo je bil pri nas?« je začel.

»Kdo neki?«

»Sila!«

»Kakšna sila?«

»Neža Sila!«

»Kakšna beračica nemara! In kaj potem?«

»Pa sem ji dal tisto, veste, ki ste rekli, da bo to za takrat, kadar pride sila!«

»Kaaj? Tisto si ji dal?«

Oče je skočil k škrinji, kakor bi Martinku ne verjel, in začel brskati po njej. Toda denarja ni bilo! »O ti nesrečni otrok!« je na posled vzkliknil ves iz sebe. »Čakaj me, jaz ti pokažem, vtikati se v moje stvari!«

In segel je po palici, Martinek pa se je spustil v jok, še preden je kaj padlo po njem.

Oče je v svoji jezi res zamahnil, toda mati je prestregla udarec in zabranila očetu rekoč:

»Nikar!... Tako je, vidiš, če je otrok preveč bistroglaven! Drugikrat pa bolje premisli, kaj boš delal in govoril pred njim!«

Zmaj.

Jurček spušča zmaja,
dviga se v nebo,
na oblaček seda,
gleda na zemljo.

Jurček spušča zmaja,
k solncu je prispel,
na ognjenem žarku
mirno obsedel.

Jurček spušča zmaja,
solnček pa zbeži,
a po žarku zmaj se
k dečku podrči . . .

Gustav Strniša.